

mých důkazů pro vražedný úmysl tu nebylo, mimosoudní výpověď Františky H-ové poukázala ku předchozí hádce obžalovaného s usmrčeným. Bylo proto na snadě, uvažovati, pokud se týče dáti porotcům uvažovati o činu s hlediska, zda obžalovaný jednal ne sice v úmyslu vražedném, avšak přece v jiném úmyslu nepřátelském, z hádky povstalém. K tomu, by porotcům byla dána i stížností postrádaná otázka eventuální, znějící na přečin Šu 335 tr. zák., nebylo nejmenší příčiny. Nebylo ani tvrzeno, ani napovězeno, ba nebylo tu ani vzdáleného průtahu, že smrt Jiřího K-a nastala pouhou nedbalostí stěžovatele. Ba předpokladu pouhé nedbalosti přičilo se přímo, co znalci shledali na mrtvole a udali o pravděpodobném způsobu usmrcení. Nemůže proto býti řeči ani o zmatku čís. 6 § 344 tr. ř., takto zřetelným poukazem uplatněným. S hlediska čís. 5 Šu 344 tr. ř. vytýká stížnost, že bylo přes odpor stěžovatelova obhájce po skončeném přelíčení v obnoveném sezení znova jednáno, ačkoliv k tomu nebylo prý žádného důvodu. Výtka je pochybena již pro nedostatek formálního podkladu takové výtky; výhradně rozhodnými záznamy protokolu o hlavním přelíčení není osvědčeno, že obhájce odporoval opětnému zahájení sezení, že sobě, když předseda sezení znova zahajoval, vyžádal obhájce usnesení soudního dvoru, a že soudní dvůr odmítl obhájcův odpor, ač zmíněný zmatek předpokládá, že se nestalo usnesení soudního dvoru o návrhu, pokud se týče, že bylo vyneseno takové usnesení proti návrhu nebo přes odpor stěžovatele. Než i jinak jest výtka nesprávná i neodůvodněná hledíc k Šu 327 tr. ř., předposlední odstavec. Není správným tvrzení stížnosti, že porotci žádali pouze o právní poučení v tom směru, co by se stalo, kdyby v odpovědi na III. eventuální otázku zlý úmysl vyloučili. Porotci žádali naopak o změnu této otázky. Dle předposlední věty Šu 327 tr. ř. bylo o žádané změně v sezení znova zahájeném jednati a usnesení učiniti. Bylo-li pak sezení předsedou znova zahájeno, nebylo závady, by se neujal slova veřejný obžalobce za účelem, aby naznačil, jaké stanovisko a z jakých důvodů zaujímá k takové změně otázky. Právo obhajoby tím zkráceno nebylo, jelikož i obhájce mohl ujati se slova a vyličiti své stanovisko (§§ 324, 255 tr. ř.). Neučinil-li tak, ač mu v tom bráněno nebylo, nemůže si stěžovati do toho, že promluvil jen obžalobce. Postup předsedy, při jehož opatřeních zůstalo, jelikož jím obhájce neodporoval, nedovolávaje se rozhodnutí soudního dvoru (§ 238 tr. ř.), vyhovuje tedy zúplna zákonu.

Čís. 1228.

Krádeže dopouští se i vězeň, jenž uprchl z věznice v trestaneckých šatech a pak je zahodil anebo zcizil.

(Rozh. ze dne 7. června 1923, Kr I 198/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 26. ledna 1923, jímž obžalovaný uznán byl vinným zločinem krádeže dle Šu 171, 173, 174 II. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující pouze důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., dovozuje, že obžalovaný byl neprávem uznán vinným zločinem krádeže, když se ve skutečnosti jedná pouze o přestupek disciplinární. Obžalovaný, který uprchl z věznice, kde si odpykával trest, máje při tom na sobě šaty erární, poněvadž jiných neměl, nemohl jednati v úmyslu zlodějském, »ve svůj prospěch«, poněvadž mu šlo pouze o obyčejný útěk. Není zde tudíž zákonného znaku skutkové podstaty krádeže odnětí věci ve prospěch zloděje. Stížnost jest na omylu. Přes to, že snad úmysl obžalovaného směřoval v první řadě k tomu, by uprchl z vězení a přes to, že provedení tohoto úmyslu nutně předpokládalo, že sebou vezme erární šatstvo a prádlo, jímž byl oděn — dlužno uvážiti, že šatstvo a prádlo bylo dáno obžalovanému vězeňskou správou pouze k užívání a že nikdy nenabyl jeho držení, poněvadž právě vězeňská správa nepozbyla disposiční moci nad ním. Ježto obžalovaný nabyl držení těchto věcí teprve útekem z věznice, jímž znemožnil vězeňské správě další disposici jimi, plyne z toho, že do té doby šatstva a prádla vězeňského v držení neměl. Kdyby byl obžalovaný měl pouze úmysl útekem ujíti trestní vazbě, bylo by mu bývalo možno šaty i prádlo vězeňské správě vrátiti a tím erární škodu nahraditi. Tím, že svršky ke škodě eráru, jak tvrdí, »někde zahodil« nebo snad spíše prodal, dal nepokrytě na jevo úmysl, odniti je trvale z držení eráru. Dopustil se tudíž krádeže, jak správně vyslovil první soud.

Čís. 1229.

V tom, že svědek po hlavním přelíčení v řízení přestupkovém udal u soudu, že výpověď jeho nebyla pravdivá, ač v skutku pravdivou byla, nelze po případě spatřovati zločin křivého svědectví, nýbrž přichází v úvahu skutková podstata podvodu vůbec.

(Rozh. ze dne 8. června 1923, Kr I 246/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 27. ledna 1922, jímž byl obžalovaný Josef S. podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin podvodu dle §§ 197, 199 a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a odkázal věc na příslušný okresní soud, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost odporuje rozsudku pouze potud, pokud nalézací soud neshledal skutkové podstaty činu trestného ani ve výpovědi obžalovaného, zaznamenané v protokole okresního soudu v Hořicích ze dne 12. července 1921. V rozhodovacích důvodech odůvodněn jest dotýčný výrok rozsudkový v ten smysl, že onu výpověď obžalovaného, učiněnou po hlavním přelíčení, tedy po ukončeném jeho výslechu svědeckém, soud